

Erlæggelse, og Udstederen som den, der ifalder Bøder. Men jeg vil henlede Opmærksomheden paa en tredje Person, der slet ikke er ansvarlig efter denne Paragraf, og det er Forhandleren. Det, der her er Tale om, er paa den ene Side Udstederen, paa den anden Side Modtageren, d. v. s. Køberen, Spilleren. Det kan man se af den gamle Lov, hvor det hedder, at den, „der afhænder eller modtager en ustempelt Lotteriseddel“ o. s. v.; der er der altsaa tydelig gjort Forskel paa Afhænder og Modtager. Modtageren er altsaa Køberen, Spilleren. Men saaledes som Lovforslaget nu er affattet, ere de eneste, der hverken ifalde Ansvar for Afgiftens Erlæggelse eller ifalde Bøde, de Mænd, der sælge Sedlerne, altsaa Kollektørerne i et hvilket som helst Lotteri. For Klasselotteriets Vedkommende er det altsaa Staten, der er Udsteder, for de andres Vedkommende er det Lotteriets Bestyrelse. Det er jo nu urimeligt, at Kollektørerne selv ere ganske ansvarsløse, medens Modtagerne, d. v. s. Køberne, Spillerne ifalde Ansvar. Jeg vil bede den højtærede Finansminister oplyse os om, hvorfor Lovforslaget paa dette Punkt er affattet, som det er. Det er noget nyt og, som det synes mig, lidet tiltalende. Nej, det vilde forekomme mig rimeligere, om det var Sælgeren, der havde Ansvaret, medens Modtageren af Sedlen hverken fik Ansvar for Afgiftens Erlæggelse, eller Udstederen, som det nu her bestemmes, Bøde.

Bramsen: Det, der har kaldt mig frem, er en Udtalelse af min Sidemand, det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh), en Udtalelse, jeg gerne vilde understrege. Den angik Spørgsmaalet om Trangen til en Revision af vor bestaaende Stempellovgivning. Jeg ved ikke bestemt, hvilke Forhold han sigtede til. Han nævnte i Almindelighed, at Lovgivningen var bleven for gammel, og at Udviklingen, om jeg saa maa sige, var løben fra den. Sikker er det, at ikke blot han, men ogsaa andre til mig have udtalt en Beklagelse over Stempelovens Uklarhed og Uforstaaelighed, dens manglende Aktualitet. Jeg selv har paa et meget væsentligt Omraade, paa Forsikringsvæsenets, erfaret, at den er ganske utilstrækkelig. Det forholder sig saaledes, at man paa dette Omraade i Grunden maa sige, at man knap nok har nogen Stempelovgivning, men en fortsat Række Resolutioner, om hvilke det endda kan bevises, at de undertiden ere hinanden indbyrdes modsigende.

For at nu den højtærede Finansminister, hvis han vil følge den til ham gjorte Henstilling om at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om vi ikke snart kunde behøve en ny Lov om Stempelpligt, kan have et enkelt typisk Eksempel at holde sig til, vil jeg tillade mig at oplyse, at der i vor Stempelovgivning ikke indeholdes nogen som helst Bestemmelse, der angaar den Forsikringsform, som er bleven ganske overordentlig betydningsfuld i de sidste 30—40 Aar, nemlig Reassurance eller Genforsikring, men at man ad Fortolkningens Vej har resolveret, at denne skal behandles paa samme Maade som direkte tegnet Forsikring. Derefter har man i Aaret 1869 — den første Gang dette Spørgsmaal kom til Afgørelse — i Generaldirektoratet for Skattevæsenet resolveret, at Genforsikringer, som ifølge den indsendte Kontrakt bleve afgivne fra et bestemt, herværende Selskab, et dansk Selskab, til Udlandet, skulde være fritagne for Stempelpligt, i Modsætning til Forsikringer, som i Henhold til samme Kontrakt blev overtagne fra Udlandet af det paagældende danske Selskab. Paa den Resolution levede man saa fra 1869 til 1890. Derefter kom der en ny Resolution fra en anden Generaldirektør, som gik i modsat Retning, nemlig at Genforsikringskontrakter, som angik danske Forsikringer, der blev afgivne til Udlandet, skulde stemples efter de om Stempelloven indeholdte Regler, dog blev det enkelte Selskab, som havde faaet en modsat Resolution i 1869, ikke underkastet denne Stempelpligt. Derefter levede man til Aaret 1907, da det ved en Højesteretsdom blev statueret, at Generaldirektoratet havde haft Uret i at opkræve denne Stempelafgift fra 1890 til 1907. Det hændte nemlig i 1905, at et dansk Selskab, der hidtil ikke havde genforsikret hos Udlandet, fik den Plan at afslutte saadanne Kontrakter. De ansatte Jurister, der sad i det paagældende Selskabs Bestyrelse, hævdede nu, at Generaldirektoratets Afgørelse af 1890 ikke havde Medhold i Stempelloven. Da Generaldirektoratet ikke paa dette Punkt vilde give efter, udviklede der sig en Procedure, der sluttede med en Højesteretsdom af 1907, i Henhold til hvilken Generaldirektørens Resolution blev underkendt, og Resolutionen fra 1869 fik altsaa derefter almindelig Gyldighed, medens den hidtil kun havde gældt overfor det enkelte Selskab. At Statskassen har beholdt alle disse vistnok mange Tusinde Kroner, som ere blevne urettelig